

Ben Charlie Degilim

José Antonio Gutiérrez D.

07.01.2015

Öncelikle şunu açıklığa kavuşturmama izin verin; ben bu hicveden mizahi dergiye, Charlie Hebdo'ya yönelik saldırıyı bir şiddet olarak değerlendiriyorum ve bir gazetecinin, ne kadar militarist bir amacı olursa olsun veya onun gazeteciliği hakkında görüşleriniz ne olursa olsun, hiç bir koşul altında, katledilmesinin meşru gösterilebileceğine inanmıyorum. Bunlar Fransa'da da geçerlidir, Kolombiya'da ve Filistin'de olduğu gibi. Ve de ister Hristiyan olsun ister Musevi ister Müslüman; ben kendimi ne tutuculukla, ne de cumhuriyeti ilahlaştıran Fransız laikliğiyle özdeşleştirmiyorum.

Bu gerekli açıklamaları yapıyorum, çünkü ne kadar siyasetin yüksek rahipleri bizim mükemmel özgürlüklere sahip bir şekilde, harikulade bir demokrasi içinde yaşadığımız konusunda ısrar etseler de, hepimiz biliyoruz ki Büyük Birader hepimizi izliyor ve bize verilen metnin dışına çıkan her söylem, çok ciddi biçimde cezalandırılıyor. Ancak inanıyorum ki, Charlie Hebdo'ya yapılan bu saldırıyı kınamak; aslında tahammülsüzlüğün, ırkçılığın ve sömürgeciliğin verdiği kibrin timsali olmuş bir dergiyi tebrik etmekle aynı şey değil.

“Ben Charlie'yim” diyen –anlaşıldığı üzere bu saldırının etkisiyle yazılan- milyonlarca mesaj dolaştı, sanki bu mesaj özgürlük savunmasının en yüksek ifadesiymiş gibi. O halde, “Ben Charlie değilim”. Ben

kendimi “terörizme karşı savaş” çağının tam ortasında yer alan, ancak buna neden olan ırkçılığı ve kolonyalizmi içinde barındıran, İslam dünyasını aşagılıyan ve karikatürize eden bir sunumla özdeşleştirmiyorum.

Bu durağan, sembolik saldırganlığa da; onun eş değeri olan, devletlerin bombalamak ya da militer işgaller gibi fiziksel ve gerçek saldırganlığına da hoşgörü gösteremiyorum. Tarih boyunca vahşice muamele gören Araplar, şimdi de Fransa toplumunun en marjinalleştirilen, yoksullaştırılan ve sömürülen topluluklarından biriyken; ben bu karikatürleri ve onların saldırgan yazılarını hoş göremem. Ben, 1960’larda Paris metrosunda, polislerin –zaten milyonlarca “medeniyet görmemiş” Arap’ın ölmesine neden olan polisler- sadece kendi ülkelerindeki Fransız işgalinin bitmesini talep eden 200 Cezayirli’yi sopalarla döverek katledişini unutmam.

Bu, özgür düşünen çizerlerin masum çizgi karakteriyle alakalı değil, ana akım medya (evet, her ne kadar alternatif bir duruş çizse de, Charlie Hebdo ana akım medyanın bir parçasıdır) tarafından üretilen, nefret söylemleri içeren, basmakalıp, Arap halkının sınırlandırılması, kontrol altında tutulması, ezilmesi hatta kökünün kazılması gereken barbarlar gibi gösteren mesajlarla ilgilidir. Bu mesajların

Ortadoğu'daki ülkeleri işgal etmeyi haklı gösteren üstü kapalı bir anlamı vardır; tıpkı Batı dünyası tarafından ayarlanan diğer işgalleri ve bombalamaları meşrulaştıran ve yeni emperyal haritayı koruyan anlamları olduğu gibi. İspanyol aktör Willy Toledo tartışmaya yol açarak şunu söyledi: “Batı her gün öldürür. Sessizce.” İşte bu Charlie'dir ve onun kara mizahı, hiciv örtüsü altında gizlidir.

Charlie Hebdo'nun, üzerinde bir çizgi karakter bulunan ve “Mısır'da Katliam. Kuran pisliktir; o asla kurşunları durdurmaz.” yazan; binden fazla Mısırlı'nın vahşi, militarist, ABD ve Fransa'nın onayını alan diktatörlük tarafından katledilişini önemsiz bir olaymış gibi gösteren 1099. sayısının kapağını unutmuyacağım. Karikatür, kurşunlanan Müslüman bir adamı ve adamın kendini korumak için önde tuttuğu ama kurşunların delip geçtiği bir Kuran'ı göstermektedir. Bazıları bunu komik bulabilir. Onların zamanında da, Tierra del Fuego-Arjantin'de, İngiliz kolonyalciler, yüzlerinde kocaman gülümsemeyle ve ellerinde süngüleriyle katlettikleri yerlilerin daha vücudundaki kanı soğumamış ölü bedenlerini ayaklarının altına alıp çektikleri fotoğrafları komik buluyorlardı.

Komik olmak yerine vahşi, kolonyalist ve aslında olmayan, manipulasyona açık Batı “özgürlüğünün” suistimali olarak gibi görünüyor bu karikatür bana.

Eğer ben üzerinde “Paris’te Katliam. Charlie Hebdo pisliktir: o kurşunları durduramaz.” yazan bir dergi kapağı tasarlasam ve üzerine kurşunlanarak yere düşen ama düşerken bir kopya Charlie Hebdo’yu kurşunlara doğru tutan bir Jean Cabut karikatürü koy-sam, insanlar nasıl tepki verir? Açıkçası bu son de-rece çirkin olurdu: “Bir Fransız beyefendisinin ha-yatı kutsaldır.” Bir Mısırlının hayatı (veya Filistinli, Iraklı, Suriyeli, vs.) “şaka” malzemesidir. Bundan do-layı “Ben Charlie değilim”, çünkü benim için katle-dilen her bir Mısırlının hayatı, bugün suikaste uğra-yan o karikatüristlerin herhangi birinin hayatı kadar kutsaldır.

Biz zaten şu an ne olacağını biliyoruz. 1999’da Belgrad’da Sırp devlet televizyonunu bombalayan ve burayı “Yalanlar Bakanlığı” olarak adlandıran NATO’ya şükranlarını sunan devletler, 2006’da İsrail Beyrut’taki Al-Manar televizyonunu bom-baladığında sessiz kalan devletler, Kolombiyalı ve Filistinli eleştirel gazetecilerin ödürülmelerine sessiz-likleriyle cevap veren devletler; basın özgürlüğünü savunan demeçler verecekler.

Özgürlüğün önemini vurgulayan güzel konuşma-lardan sonra, özgürlüğü yoksayan uygulamalar ve hareketler gelecek; daha fazla McCarthizm, maske-lenmiş, kolonyal “anti-terörizm”, daha fazla kolon-yal işgaller, imha politikası tehditiyle kısıtlanan de-

mokratik teminatlar ve tabi ki daha fazla ırkçılık. Avrupa; yabancı düşmanlığı, islamofobi, Sami halkı düşmanlığı (aslında Filistinliler de semitik halklardır) spiralleri etrafında tüketilir ve bu, dayanılmaz boyutlara ulaşır. Müslümanlar, 21. Yüzyıl Avrupası'nın Yahudileri'dir ve neo-nazi partiler 80 yıl sonra yeniden saygı duyulan bir hale gelmiştir, bu nefret uyandıran hislere şükürler olsun!

Bütün bunlardan dolayı, içimde uyanan nefret hissine neden olan Paris saldırısına rağmen, “Je ne suis pas Charlie.”: Ben Charlie Değilim!

Anarşist Kütüphane

José Antonio Gutiérrez D.
Ben Charlie Değilim
07.01.2015

Yazının orijinali için:
<http://www.anarkismo.net/article/27782>
Çeviri: Meydan Gazetesi

tr.anarchistlibraries.net